

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

29 iulie 2024*

„Trimitere preliminară – Decizia 2013/488/UE – Informații clasificate – Autorizare de securitate industrială – Retragera autorizării – Nedivulgarea unor informații clasificate pe care se întemeiază retragerea – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Obligația de motivare – Acces la dosar – Principiul contradictorialității – Articolul 51 din Carta drepturilor fundamentale – Punere în aplicare a dreptului Uniunii”

În cauza C-185/23,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Curtea Administrativă Supremă a Republicii Slovace), prin decizia din 28 februarie 2023, primită de Curte la 22 martie 2023, în procedura

protectus s. r. o., fostă BONUL s. r. o.,

împotriva

Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmvanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu,

Curtea (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul L. Bay Larsen (raportor), vicepreședinte, doamnele A. Prechal și K. Jürimäe, domnii C. Lycourgos, T. von Danwitz, F. Biltgen și Z. Csehi și doamna O. Spineanu-Matei, președinți de cameră, și domnii J.-C. Bonichot, S. Rodin, P. G. Xuereb, J. Passer, D. Gratsias și M. Gavalec, judecători,

avocat general: domnul J. Richard de la Tour,

grețier: domnul I. Illéssy, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 30 ianuarie 2024,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru protectus s. r. o., de M. Mandzák, M. Para și M. Pohovej, avokáti;
- pentru Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmvanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu, de L'. Mičinský, M. M. Nemky și M. Rafajová, avokáti;

* Limba de procedură: slovacă.

- pentru guvernul slovac, de E. V. Larišová, A. Lukáčik și S. Ondrášiková, în calitate de agenți;
- pentru guvernul estonian, de M. Kriisa, în calitate de agent;
- pentru guvernul francez, de R. Bénard și O. Duprat-Mazaré, în calitate de agenți;
- pentru Consiliul Uniunii Europene, de I. Demoulin, N. Glindová, J. Rurarz și T. Verdi, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de Ș. Ciubotaru, A.-C. Simon, A. Tokár și P. J. O. Van Nuffel, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 16 mai 2024,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 47 și a articolului 51 alineatele (1) și (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între protectus s. r. o., fostă BONUL s. r. o., pe de o parte, și Výbor Národnej rady Slovenskej republiky na preskúmanie rozhodnutí Národného bezpečnostného úradu (Comitetul Consiliului Național al Republicii Slovace pentru Controlul Deciziilor Oficiului Național de Securitate, denumit în continuare „comitetul”), pe de altă parte, în legătură cu respingerea de către acesta din urmă a contestației formulate de protectus împotriva deciziei Národný bezpečnostný úrad (Oficiul Național de Securitate, Slovacia) (denumit în continuare „ONS”) de anulare a atestatului de securitate industrială și a certificatului de securitate industrială a căror titulară era protectus.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Considerentul (3) al Deciziei 2013/488/UE a Consiliului din 23 septembrie 2013 privind normele de securitate pentru protecția informațiilor UE clasificate (JO 2013, L 274, p. 1) are următorul cuprins:

„Statele membre ar trebui, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale și în măsura necesară pentru funcționarea Consiliului [Uniunii Europene], să respecte prezenta decizie în cazurile în care autoritățile competente, personalul sau contractanții acestora gestionează [informații UE clasificate (denumite în continuare «IUEC»)], astfel încât fiecare dintre ele să aibă garanția acordării unui nivel echivalent de protecție a IUEC.”

- 4 Articolul 1 alineatele (1) și (2) din această decizie prevede:

„(1) Prezenta decizie stabilește principiile de bază și standardele minime de securitate pentru protecția IUEC.

(2) Aceste principii de bază și standarde minime de securitate se aplică Consiliului și [Secretariatului General al Consiliului (denumit în continuare «SGC»)] și sunt respectate de statele membre, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale ale acestora, astfel încât fiecare dintre acestea să aibă garanția utilizării unui nivel echivalent de protecție a IUEC.”

5 Articolul 11 alineatele (2), (5) și (7) din decizia menționată prevede:

„(2) SGC poate încredința prin contract sarcini care implică sau determină accesul la IUEC sau gestionarea sau păstrarea acestora de entități industriale sau de altă natură înregistrate într-un stat membru [...].

[...]

(5) [Autoritatea națională de securitate (ANS), autoritatea desemnată de securitate (ADS)] sau oricare altă autoritate de securitate competentă din fiecare stat membru se asigură, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale, că atât contractanții, cât și subcontractanții înregistrați în respectivul stat membru și care participă la contracte sau subcontracte necesitând accesul, în obiectivele lor, la informații clasificate CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL sau SECRET UE/EU SECRET, fie în cursul executării contractelor respective, fie în etapa precontractuală, trebuie să dețină autorizare de securitate industrială (ASI), la nivelul de clasificare necesar.

[...]

(7) Anexa V cuprinde dispozițiile pentru punerea în aplicare a prezentului articol.”

6 Articolul 15 alineatul (3) literele (a)-(c) din aceeași decizie precizează:

„Statele membre iau măsurile corespunzătoare, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale, pentru a se asigura că, în momentul gestionării sau păstrării IUEC, prezenta decizie este respectată de către:

- (a) personalul reprezentanțelor permanente ale statelor membre pe lângă Uniunea Europeană și membrii delegațiilor naționale care participă la reuniunile Consiliului sau ale organismelor pregătitoare ale acestuia sau care participă la alte activități ale Consiliului;
- (b) alți membri ai administrațiilor naționale ale statelor membre, inclusiv personalul detașat pe lângă acele administrații, indiferent dacă își desfășoară activitatea pe teritoriul statelor membre sau în străinătate;
- (c) alte persoane din statele membre, care, datorită funcțiilor ocupate, sunt autorizate să aibă acces la IUEC [...].”

7 Articolul 16 alineatul (3) litera (a) punctul (i) din Decizia 2013/488 are următorul cuprins:

„În sensul punerii în aplicare a articolului 15 alineatul (3), statele membre ar trebui:

- (a) să desemneze o ANS [...] responsabilă cu măsurile de securitate pentru protecția IUEC, astfel încât:

- (i) IUEC deținute în cadrul tuturor departamentelor, organismelor sau agențiilor naționale, publice sau private, pe teritoriul național sau în străinătate, să fie protejate în conformitate cu prezenta decizie”.

8 Anexa V la această decizie, intitulată „Securitatea industrială”, prevede la punctele 8-13:

„8. ASI se acordă de către ANS/ADS sau de către orice altă autoritate de securitate competentă a unui stat membru pentru a atesta că, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale, o entitate industrială sau de altă natură poate proteja IUEC la nivelul de clasificare adecvat (CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL sau SECRET UE/EU SECRET) în interiorul obiectivelor sale. [A]SI trebuie prezentat[ă] SGC, în calitate de autoritate contractantă, înainte ca unui contractant sau subcontractant, sau unui potențial contractant sau subcontractant, să îi poată fi furnizat sau acordat accesul la IUEC.

- 9. La eliberarea unei ASI, ANS sau ADS relevantă asigură cel puțin:
 - (a) evaluarea integrității entității industriale sau de altă natură;
 - (b) evaluarea regimului de proprietate, a controlului sau a potențialului de exersare a unei influențe necuvenite care ar putea fi considerată un risc de securitate;
 - (c) verificarea faptului că entitatea industrială sau orice altă entitate a instituit un sistem de securitate în incintă, care include toate măsurile de securitate adecvate necesare pentru protecția informațiilor sau a materialelor clasificate CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL sau SECRET UE/EU SECRET, în conformitate cu cerințele prevăzute de prezenta decizie;
 - (d) verificarea faptului că statutul în ceea ce privește securitatea a fost stabilit pentru personalul de conducere, proprietarii și angajații care necesită acces la informații clasificate CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL sau SECRET UE/EU SECRET, în conformitate cu cerințele prevăzute de prezenta decizie; și
 - (e) verificarea faptului că entitatea industrială sau orice altă entitate a numit un agent de securitate al obiectivului, care este responsabil cu gestionarea acestuia în vederea aplicării obligațiilor de securitate în cadrul entității respective.
- 10. După caz, SGC, în calitate de autoritate contractantă, înștiințează ANS/ADS adecvată sau orice altă autoritate de securitate competentă că este necesar[ă] o ASI, fie în etapa precontractuală, fie pentru executarea contractului. Este necesar[ă] o ASI [...] în etapa precontractuală în cazul în care trebuie furnizate IUEC clasificate CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL sau SECRET UE/EU SECRET pe parcursul procesului de licitare.
- 11. Autoritatea contractantă nu atribuie un contract clasificat unui ofertant selectat înainte de a fi primit confirmarea eliberării unei ASI corespunzătoare, dacă este necesar, din partea ANS/ADS sau a oricărei alte autorități de securitate competente a statului membru în care este înregistrat contractantul sau subcontractantul respectiv.
- 12. ANS/ADS sau orice altă autoritate de securitate competentă care a eliberat o ASI notifică SGC, în calitate de autoritate contractantă, în legătură cu orice modificări care afectează ASI. În cazul subcontractelor, ANS/ADS sau orice altă autoritate de securitate competentă este informată în mod corespunzător.
- 13. Retragera unei ASI de către ANS/ADS sau de către orice altă autoritate de securitate competentă constituie temei suficient pentru SGC, în calitate de autoritate contractantă, să înceteze un contract clasificat sau să excludă un ofertant din competiție.”

Dreptul slovac

- 9 Articolul 46 din zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov (Legea nr. 215/2004 privind protecția informațiilor clasificate și modificarea anumitor legi) din 11 martie 2004, în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Legea nr. 215/2004”) prevede:
- „Un atestat de securitate industrială poate fi eliberat numai unui întreprinzător care este [...]
- c) de încredere din punctul de vedere al securității [...].”
- 10 Articolul 49 alineatul (1) și alineatul (2) literele a) și b) din această lege precizează:
- „(1) Întreprinzătorul față de care s-a identificat un risc de securitate nu este considerat de încredere din punctul de vedere al securității.
- (2) Sunt considerate risc de securitate
- a) orice acțiune contrară intereselor Republicii Slovace în domeniul apărării statului, al siguranței statului, al relațiilor internaționale, al intereselor economice ale statului, al funcționării unei autorități a statului sau contrară intereselor pe care Republica Slovacă s-a angajat să le protejeze;
- b) orice relație externă, comercială sau patrimonială susceptibilă să aducă atingere intereselor Republicii Slovace în materie de politică externă sau de securitate [...].”
- 11 Articolul 50 alineatul (5) din legea menționată are următorul cuprins:
- „În cazul în care ONS constată că întreprinzătorul a încetat să mai îndeplinească una dintre condițiile de securitate industrială stabilite la articolul 46 sau că a încălcat grav sau în mai multe rânduri obligațiile legate de protecția informațiilor clasificate, acesta anulează valabilitatea atestatului.”
- 12 Articolul 60 alineatul 7 din aceeași lege prevede:
- „ONS desfășoară procedura de acordare a autorizației de securitate pentru orice persoană fizică ce trebuie să ia cunoștință de informații clasificate în legătură cu îndeplinirea unor sarcini care decurg dintr-un tratat internațional obligatoriu pentru Republica Slovacă și îi eliberează acestei persoane un certificat de autorizare de securitate; dispozițiile articolelor 10-33 se aplică în mod corespunzător eliberării certificatului de autorizare de securitate a unei persoane [...].”
- 13 Articolul 5 din vyhláška č. 134/2016 Z. z. o personálnej bezpečnosti (Decretul nr. 134/2016 privind siguranța personalului) din 23 martie 2016, în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede:
- „(1) Certificatul de autorizare de securitate a unei persoane fizice menționat la articolul 60 alineatul (7) din [Legea nr. 215/2004] indică:
- [...]
- d) nivelul maxim de clasificare a informațiilor clasificate ale Uniunii [...] la care titularul său poate avea acces și dispozițiile corespunzătoare din reglementările Uniunii [...] în temeiul cărora este autorizat accesul persoanei fizice la informațiile clasificate;

[...]

(4) În lipsa unor dispoziții contrare într-un tratat internațional obligatoriu pentru Republica Slovacă,

a) certificatul se eliberează cel mult pe perioada de valabilitate a atestatului;

b) înainte ca persoana fizică să ia cunoștință de informațiile clasificate, autoritatea responsabilă se asigură că aceasta este informată cu privire la obligațiile în materie de protecție a informațiilor clasificate prevăzute în Legea [nr. 215/2004] și în reglementările Uniunii [...]

[...]

(6) Dispozițiile alineatelor (1)-(5) se aplică *mutatis mutandis* și eliberării certificatului de securitate industrială de întreprinzător.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 14 La 6 septembrie 2018, ONS i-a eliberat reclamantei din litigiul principal un atestat de securitate industrială care îi permitea să ia cunoștință de informații clasificate de nivel „Foarte secret”, precum și să transmită sau să creeze informații clasificate de nivel „Secret”.
- 15 La 15 noiembrie 2018, ONS i-a eliberat, în plus, un certificat de securitate industrială pentru nivelul „SECRET UE/EU SECRET”.
- 16 Ulterior, ONS a luat cunoștință de informații neclasificate referitoare la reclamanta din litigiul principal care indicau printre altele că aceasta sau administratorii săi făceau obiectul unei anchete penale, că ea încheiase contracte cu societăți care făceau obiectul unei astfel de anchete cărora le-ar fi plătit „sume neobișnuite” și că existau bănuieli că reclamanta din litigiul principal și o altă societate, plasate sub control comun, răspunseseră la aceleași cereri de ofertă. ONS a obținut și alte informații prin mijloace proprii sau din partea altor autorități, informații care au fost calificate drept „probe scrise clasificate”.
- 17 ONS i-a oferit reclamantei din litigiul principal posibilitatea de a se exprima cu privire la informațiile neclasificate de care dispunea.
- 18 Printr-o decizie din 25 august 2020, ONS a anulat atestatul de securitate industrială și certificatul de securitate industrială ale reclamantei din litigiul principal. În susținerea anulării acestui atestat, ONS a arătat că, având în vedere informațiile clasificate și neclasificate de care dispunea, reclamanta din litigiul principal prezenta riscuri de securitate legate de existența unei relații comerciale susceptibile să aducă atingere intereselor Republicii Slovace în materie de securitate și de acțiuni contrare intereselor economice ale acestui stat membru. În această decizie, ONS a precizat în egală măsură că anularea atestatului menționat o implica pe cea a certificatului de securitate industrială, în măsura în care valabilitatea acestui certificat depindea de cea a atestatului respectiv.

- 19 Contestația introdusă de reclamanta din litigiul principal împotriva deciziei menționate a fost respinsă printr-o decizie a comitetului din 4 noiembrie 2020. Această din urmă decizie era printre altele motivată făcându-se referire la informații clasificate al căror conținut nu era expus în cuprinsul său și la care nici protectus, nici avocatul său nu avuseseră acces, întrucât cererea acestui avocat de a putea consulta informațiile respective fusese respinsă de directorul ONS.
- 20 Reclamanta din litigiul principal a introdus o acțiune împotriva acestei decizii a comitetului la Najvyšší súd Slovenskej republiky (Curtea Supremă a Republicii Slovace). Competența de a examina această acțiune a fost transferată, ulterior introducerii acțiunii menționate, la Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Curtea Administrativă Supremă a Republicii Slovace), care este instanța de trimitere.
- 21 La 28 septembrie 2022, ONS a transmis acestei instanțe întregul dosar, inclusiv probele scrise clasificate menționate în motivarea deciziilor ONS și comitetului.
- 22 Printr-o decizie din 4 octombrie 2022, președintele secției sesizate cu acțiunea reclamantei din litigiul principal a exclus de la consultare părțile clasificate ale dosarului. În aceeași zi, avocatul reclamantei din litigiul principal a solicitat instanței de trimitere să poată consulta probele scrise clasificate transmise de ONS. Printr-o scrisoare din 5 octombrie 2022, președintele secției sesizate cu acțiunea reclamantei din litigiul principal a respins această cerere, dar a cerut totodată ONS să examineze posibilitatea acordării autorizației de a comunica aceste probe avocatului respectiv. Printr-o scrisoare din 25 noiembrie 2022, ONS a informat această instanță că autoriza comunicarea a două probe scrise clasificate, dar că refuza să își dea acordul pentru comunicarea celorlalte dovezi scrise clasificate în discuție în litigiul principal pentru motivul că această comunicare ar fi condus la divulgarea unor surse de informații.
- 23 Printr-o scrisoare din 16 ianuarie 2023, avocatul reclamantei din litigiul principal a solicitat din nou să poată consulta toate probele scrise, întemeindu-se printre altele pe articolul 47 din cartă, astfel cum a fost interpretat în Hotărârea din 22 septembrie 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții (C-159/21, EU:C:2022:708).
- 24 În acest context, instanța de trimitere ridică problema aplicabilității cartei în procedura principală.
- 25 În această privință, ea subliniază în special că condițiile de valabilitate a certificatului de securitate industrială sunt stabilite de dreptul slovac, care condiționează valabilitatea unui atare certificat de cea a unui atestat de securitate industrială, fără a reglementa într-un mod mai detaliat tratamentul IUEC și nici accesul la acestea.
- 26 Instanța de trimitere arată totodată că Decizia 2013/488 impune statelor membre anumite obligații concrete în materie de autorizare a persoanelor fizice sau juridice care au capacitatea juridică de a încheia contracte. Ea apreciază, în plus, că împrejurarea că reglementarea slovacă aplicabilă nu a fost adoptată în vederea punerii în aplicare a unui act de drept al Uniunii specific și că aceasta stabilește o legătură între validitatea certificatului de securitate industrială și un atestat național de securitate nu înseamnă că aplicarea acestei reglementări nu poate constitui o punere în aplicare a dreptului Uniunii, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă, ceea ce implică faptul că aceasta din urmă este aplicabilă litigiului principal.

- 27 În ipoteza în care cartă ar fi aplicabilă procedurii principale, instanța de trimitere ridică problema compatibilității cu articolul 47 din cartă a reglementării și a practicii slovace referitoare la accesul la informații clasificate în cadrul unor proceduri având ca obiect contestarea anulării atestatelor de securitate industrială sau a certificatelor de securitate industrială.
- 28 În temeiul acestei reglementări și al acestei practici, asemenea informații sunt accesibile fără restricții judecătorilor chemați să se pronunțe cu privire la acțiunile formulate împotriva deciziilor întemeiate pe acestea, însă ele nu fac parte din dosarul accesibil reclamantului. Avocatul acestuia din urmă nu poate avea acces la aceste informații decât după ce va fi primit autorizație din partea autorității care a identificat informația clasificată în discuție, fără ca temeinicia refuzului de a acorda această autorizație să poată fi controlată de o instanță. În plus, acest avocat este obligat să păstreze confidențialitatea și, prin urmare, nu îi poate divulga clientului său conținutul informațiilor clasificate la care a avut eventual acces.
- 29 Având în vedere aceste elemente, instanța de trimitere are în vedere eventualitatea ca incompatibilitatea reglementării menționate, așa cum este pusă în aplicare de autoritățile și de instanțele naționale, cu articolul 47 din cartă să poată fi dedusă din Hotărârea din 22 septembrie 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții (C-159/21, EU:C:2022:708). Ar fi însă necesar să se stabilească dacă această soluție poate fi transpusă pe deplin în speță. Instanța de trimitere ar dori de asemenea să obțină eventual precizări cu privire la puterile de care trebuie să dispună pentru a garanta drepturile care decurg din articolul 47 din cartă într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal.
- 30 În aceste condiții, Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Curtea Administrativă Supremă a Republicii Slovace) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 51 alineatul (1) din [cartă] trebuie interpretat în sensul că un stat membru pune în aplicare dreptul Uniunii în situația în care o instanță judecătorească din acest stat membru examinează legalitatea deciziei unei comisii speciale a parlamentului acestui stat, care, în calitate de autoritate de al doilea grad, a menținut o decizie administrativă a [ANS] prin care i s-a anulat (retras) unei persoane juridice:
- pe de o parte, atestatul de securitate industrială care îi permitea accesul la informații clasificate în conformitate cu dreptul național și
 - pe de altă parte și exclusiv ca urmare a anulării acestui atestat, și certificatul de securitate industrială care fusese eliberat persoanei juridice respective în scopul accesului la informații clasificate «SECRET UE/EU SECRET» în sensul articolului 11 din Decizia [2013/488] și al anexei V la aceasta?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:
- Primul și al doilea paragraf ale articolului 47 din cartă trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări și unei practici naționale potrivit cărora:
- a) în decizia [ANS] de anulare (retragere) a atestatului respectiv și a certificatului menționat nu se precizează informațiile clasificate care au condus autoritatea menționată la concluzia că sunt îndeplinite condițiile pentru anularea (retragerea) acestora, ci se face doar trimitere la documentul corespunzător din dosarul acestei autorități, care conține respectivele informații clasificate;

- b) persoana juridică în cauză nu are acces la dosarul [ANS] și nici la documentele specifice care conțin informațiile clasificate care au condus autoritatea respectivă la concluzia că se justifică anularea (retragerea) atestatului respectiv și a certificatului menționat;
- c) accesul la acest dosar și la aceste documente poate fi obținut de avocatul persoanei juridice în cauză, dar numai cu acordul directorului [ANS] sau, dacă este cazul, cu acordul unei alte autorități care a transmis documentele respective [ANS], dar chiar și după ce a obținut acest acces, avocatul este obligat să păstreze confidențialitatea cu privire la conținutul dosarului și al documentelor respective;
- d) instanța care examinează legalitatea deciziei menționate în prima întrebare are totuși acces deplin la acest dosar și la aceste documente?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare:

Primul și al doilea paragraf ale articolului 47 din cartă trebuie interpretate în sensul că permit (sau impun) în mod direct instanței care examinează legalitatea deciziei menționate în prima întrebare să nu aplice reglementarea și practica menționate în a doua întrebare și să permită accesul persoanei juridice în cauză sau al avocatului acesteia la dosarul [ANS] sau, dacă este cazul, la documentele care conțin informații clasificate, dacă instanța respectivă consideră că acest lucru este necesar pentru a garanta dreptul la o cale de atac efectivă și la o procedură în contradictoriu?

4) În cazul unui răspuns afirmativ la a treia întrebare:

Articolul 51 alineatele (1) și (2) din cartă trebuie interpretat în sensul că prerogativa instanței de judecată de a acorda acces la dosar sau, dacă este cazul, la documente în sensul celei de a treia întrebări se referă:

- numai la acele părți din dosar sau documente care conțin informații relevante pentru analiza de securitate industrială în sensul articolului 11 din Decizia [2013/488] și al anexei V la aceasta sau
- și la acele părți din dosar sau documente care conțin informații care sunt relevante numai pentru efectuarea analizei de securitate industrială în sensul dreptului național, și anume dincolo de motivele prevăzute de Decizia [2013/488]?”

Cu privire la competența Curții

- 31 Comitetul contestă competența Curții de a răspunde la cererea de decizie preliminară.
- 32 În primul rând, cauza principală nu ar prezenta nicio legătură cu dreptul Uniunii, întrucât autoritățile slovace ar fi aplicat, în această cauză, o reglementare națională care ar urmări exclusiv protejarea intereselor Republicii Slovace și care ar fi fost adoptată înainte de aderarea acestui stat membru la Uniune, într-un domeniu care ar ține, în orice caz, de o competență exclusivă a statelor membre.
- 33 În al doilea rând, a treia întrebare ar invita în mod direct Curtea să interpreteze o reglementare națională și să aprecieze compatibilitatea acestei reglementări cu dreptul Uniunii.

- 34 În această privință, trebuie arătat, pe de o parte, că prin prima întrebare se urmărește să se stabilească dacă o situație precum cea în discuție în litigiul principal intră în domeniul de aplicare al cartei și că celelalte întrebări, care se referă toate la interpretarea unor dispoziții ale cartei, sunt adresate numai pentru ipoteza în care Curtea ar răspunde afirmativ la prima întrebare.
- 35 Rezultă că argumentele prezentate de comitet în ceea ce privește necompetența Curții de a se pronunța asupra cererii de decizie preliminară în ansamblul său, așa cum au fost expuse la punctul 32 din prezenta hotărâre, au vocația de a fi analizate cu ocazia examinării primei întrebări și că ele nu pot conduce la concluzia că Curtea nu este competentă să se pronunțe cu privire la această cerere.
- 36 Pe de altă parte, în ceea ce privește în mod specific a treia întrebare, trebuie amintit, desigur, că, în cadrul procedurii prevăzute la articolul 267 TFUE, care este întemeiată pe o separare clară a funcțiilor între instanțele naționale și Curte, numai instanța națională este competentă să constate și să aprecieze situația de fapt din litigiul principal, precum și să interpreteze și să aplice dreptul național (Hotărârea din 24 iulie 2023, Lin, C-107/23 PPU, EU:C:2023:606, punctul 76 și jurisprudența citată).
- 37 Cu toate acestea, din înșiși termenii acestei întrebări reiese că aceasta nu se referă la interpretarea unei dispoziții de drept național, ci la interpretarea cartei.
- 38 În consecință, este necesar să se constate că Curtea este competentă să se pronunțe cu privire la cererea de decizie preliminară.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 39 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 51 alineatul (1) din cartă trebuie interpretat în sensul că controlul de către o instanță națională al legalității unei decizii privind, pe de o parte, retragerea unui atestat de securitate industrială care permite accesul la informații clasificate de către un stat membru și, pe de altă parte, drept consecință a acestei retrageri, pe cea a unui certificat de securitate industrială care autorizează accesul la IUEC, în conformitate cu articolul 11 din Decizia 2013/488 și cu anexa V la aceasta, are ca obiect acte care constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii, în sensul acestui articol 51 alineatul (1).
- 40 Domeniul de aplicare al cartei este definit la articolul 51 alineatul (1) din aceasta, conform căruia, în ceea ce privește acțiunea statelor membre, dispozițiile cartei li se adresează numai în cazul în care pun în aplicare dreptul Uniunii.
- 41 Drepturile fundamentale garantate de ordinea juridică a Uniunii au, așadar, vocația de a fi aplicate în toate situațiile reglementate de dreptul Uniunii, însă nu în afara unor asemenea situații (Hotărârea din 26 februarie 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, punctul 19, și Hotărârea din 6 octombrie 2015, Delvigne, C-650/13, EU:C:2015:648, punctul 26).
- 42 Noțiunea de „punere în aplicare a dreptului Uniunii”, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă, implică existența unei legături între un act al dreptului Uniunii și măsura națională vizată care depășește proximitatea materiilor menționate sau efectele indirecte ale unei materii asupra

celeilalte (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2016, Paoletti și alții, C-218/15, EU:C:2016:748, punctul 14, precum și Hotărârea din 24 februarie 2022, Glavna direktsia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto”, C-262/20, EU:C:2022:117, punctul 60).

- 43 Prin urmare, pentru a stabili dacă o măsură națională intră sub incidența „punerii în aplicare a dreptului Uniunii”, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă, trebuie să se verifice, printre alte elemente, dacă reglementarea națională în discuție în litigiul principal are drept scop punerea în aplicare a unei dispoziții de drept al Uniunii, caracterul acestei reglementări și dacă aceasta urmărește alte obiective decât cele acoperite de dreptul Uniunii, chiar dacă ea este de natură să afecteze în mod indirect dreptul Uniunii, precum și dacă există o reglementare de drept al Uniunii specifică în materie sau de natură să îl afecteze (Hotărârea din 5 mai 2022, BPC Lux 2 și alții, C-83/20, EU:C:2022:346, punctul 27, precum și jurisprudența citată).
- 44 În această privință, în ceea ce privește, în primul rând, aplicabilitatea cartei în cazul retragerii unui atestat de securitate industrială care permite accesul la informații clasificate de către un stat membru, trebuie arătat că dreptul Uniunii nu cuprinde, în acest stadiu al evoluției sale, un act care să stabilească norme generale privind deciziile luate de statele membre în vederea autorizării accesului la informații clasificate în temeiul reglementărilor naționale [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 aprilie 2024, NW și PQ (Informații clasificate), C-420/22 și C-528/22, EU:C:2024:344, punctul 103].
- 45 Mai precis, Decizia 2013/488, la care face referire instanța de trimitere în ceea ce privește certificatul de securitate industrială care permite accesul la IUEC, precizează, la articolul 1 alineatul (1), că stabilește principiile de bază, precum și standardele minime de securitate pentru protecția IUEC. Această decizie nu cuprinde însă dispoziții care să reglementeze accesul la informații clasificate în temeiul reglementărilor naționale.
- 46 În acest context, din cererea de decizie preliminară nu reiese că reglementarea națională care guvernează retragerea atestatului de securitate industrială în discuție în litigiul principal are ca obiect sau ca efect să dea curs unei dispoziții de drept al Uniunii sau că aplicarea acestei reglementări o afectează pe cea a unei asemenea dispoziții.
- 47 Prin urmare, nu rezultă că retragerea unui atestat de securitate precum cel în discuție în litigiul principal ar implica o punere în aplicare a dreptului Uniunii, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă.
- 48 În ceea ce privește, în al doilea rând, aplicabilitatea cartei în cazul retragerii unui certificat de securitate industrială care autorizează accesul la IUEC, trebuie arătat că instituțiile Uniunii au adoptat acte specifice destinate să reglementeze protecția IUEC în cadrul funcționării lor.
- 49 Mai precis, Consiliul a adoptat, în acest scop, Decizia 2013/488, la care se referă instanța de trimitere.
- 50 Din considerentul (3) și din articolul 1 alineatul (2) din această decizie rezultă că principiile de bază și standardele minime de securitate pe care aceasta le definește trebuie să fie respectate de statele membre, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale ale acestora, astfel încât fiecare dintre acestea să aibă garanția utilizării unui nivel echivalent de protecție a IUEC.

- 51 În ceea ce privește, mai concret, securitatea industrială, articolul 11 alineatul (2) din decizia menționată prevede că SGC poate încredința prin contract unor entități industriale sau de altă natură sarcini care implică sau determină accesul, gestionarea sau păstrarea de IUEC.
- 52 Pentru a asigura protecția IUEC de către contractanți și subcontractanți, articolul 11 alineatul (5) din aceeași decizie impune ANS, ADS sau oricărei alte autorități competente din fiecare stat membru să asigure, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale, că atât contractanții, cât și subcontractanții – care sunt înregistrați în respectivul stat membru și care participă la contracte sau subcontracte necesitând accesul, în obiectivele lor, la IUEC, fie în cursul executării contractelor respective, fie în etapa precontractuală – dețin o ASI la nivelul de clasificare necesar.
- 53 Articolul 11 alineatul (7) din Decizia 2013/488 prevede că dispozițiile pentru punerea în aplicare a acestui articol 11 figurează în anexa V la această decizie.
- 54 Această anexă V prevede, la punctele 8-13, norme referitoare la ASI. Din acestea rezultă printre altele că o ASI este emisă de autoritatea națională competentă, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale, pentru a indica faptul că o entitate industrială este în măsură să garanteze IUEC o protecție adecvată, că această autoritate trebuie să asigure cel puțin respectarea unei serii de cerințe prevăzute în anexa V menționată și că orice modificare a unei ASI trebuie notificată SGC. Punctul 13 din aceeași anexă V precizează, în plus, că retragerea unei ASI de către autoritatea națională competentă constituie un temei suficient pentru ca SGC să înceteze un contract clasificat sau să excludă un ofertant din competiție.
- 55 Pentru a asigura punerea în aplicare a Deciziei 2013/488, articolul 15 alineatul (3) litera (c) din aceasta prevede că statele membre iau măsurile corespunzătoare, în conformitate cu actele cu putere de lege și reglementările naționale, pentru a se asigura că, în momentul gestionării sau păstrării IUEC, această decizie este respectată în special de persoane care, datorită funcțiilor ocupate, sunt autorizate să aibă acces la IUEC. Pentru a îndeplini această obligație, statele membre trebuie în special, în conformitate cu articolul 16 alineatul (3) litera (a) punctul (i) din această decizie, să desemneze o ANS responsabilă cu măsurile de securitate pentru protecția IUEC, astfel încât IUEC deținute în cadrul tuturor departamentelor, organismelor sau agențiilor să fie protejate în conformitate cu decizia menționată.
- 56 Având în vedere normele astfel stabilite prin Decizia 2013/488 care impun obligații statelor membre, trebuie să se considere că măsurile adoptate de acestea, în scopul de a asigura securitatea industrială, prin reglementarea accesului la IUEC legate de contracte încheiate de Consiliu prin eliberarea și controlul ASI, pun în aplicare dreptul Uniunii.
- 57 În particular, retragerea de către o autoritate națională a unei ASI, în sensul punctului 13 din anexa V la această decizie, implică o asemenea punere în aplicare. Astfel, o atare retragere repune în discuție o autorizație a cărei eliberare este prevăzută în mod specific de dreptul Uniunii, și anume de articolul 11 alineatul (5) din decizia menționată coroborat cu punctul 8 din anexa V la aceasta. În plus, efectele unei asemenea autorizații sunt definite, cel puțin în parte, de acest drept, acest articol 11 alineatul (5) impunând ca un contractant sau un subcontractant care participă la contracte clasificate sau la subcontracte necesitând accesul, în obiectivele lor, la IUEC fie în cursul executării contractelor respective, fie în etapa precontractuală să dețină o ASI la nivelul de clasificare necesar.

- 58 Împrejurarea că condițiile în care o autoritate națională poate retrage o ASI, în sensul Deciziei 2013/488, nu sunt determinate în mod direct de această decizie sau de un alt act al Uniunii și țin astfel de puterea de apreciere a statelor membre, cu respectarea însă a cadrului stabilit prin decizia menționată, nu este de natură să justifice o concluzie diferită.
- 59 Astfel, reiese din jurisprudența Curții că trebuie să se considere că un stat membru – care exercită libertatea de alegere între mai multe modalități de aplicare a unui act al Uniunii sau o putere discreționară ori de apreciere care face parte integrantă din regimul instituit prin acest act – pune în aplicare acest drept, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 noiembrie 2019, TSN și AKT, C-609/17 și C-610/17, EU:C:2019:981, punctul 50, precum și jurisprudența citată).
- 60 Această soluție are vocația de a se aplica în speță, dat fiind că marja largă de apreciere de care dispun statele membre, în cadrul definit de Decizia 2013/488, pentru retragerea unei ASI, în sensul acestei decizii, face parte din regimul definit de aceasta. De altfel, existența unei astfel de marje de apreciere nu implică nicidecum că o asemenea ASI și-ar găsi temeiul în dreptul național sau că efectele sale ar fi definite exclusiv de dreptul național.
- 61 În aceste condiții și având în vedere faptul că regimul de protecție a IUEC instituit prin Decizia 2013/488 urmărește să asigure buna funcționare a Consiliului, argumentul prezentat de guvernele slovac, estonian și francez potrivit căruia exercitarea acestei marje de apreciere ține de o competență pe care statele membre și-au păstrat-o nu poate fi admis.
- 62 În măsura în care guvernul slovac se prevalează, în această privință, de articolul 4 alineatul (2) TUE, trebuie amintit că, deși este de competența statelor membre, în conformitate cu această dispoziție, să își definească interesele esențiale de securitate și să adopte măsurile apte să asigure securitatea lor internă și externă, singurul fapt că o măsură națională a fost adoptată în vederea protejării securității naționale nu poate să determine inaplicabilitatea dreptului Uniunii și nici să absolve statele membre de necesitatea de a respecta acest drept (Hotărârea din 16 ianuarie 2024, Österreichische Datenschutzbehörde, C-33/22, EU:C:2024:46, punctul 50 și jurisprudența citată).
- 63 În speță, din indicațiile care figurează în cererea de decizie preliminară rezultă că trebuie să se considere că un certificat de securitate industrială precum cel în discuție în litigiul principal constituie o ASI în sensul Deciziei 2013/488.
- 64 Astfel, mai întâi, din cererea de decizie preliminară reiese că, în conformitate cu reglementarea slovacă aplicabilă, un asemenea certificat este eliberat cu unicul scop de a permite întreprinderii care beneficiază de acesta să aibă acces la IUEC, că eliberarea sa implică informarea acestei întreprinderi cu privire la obligațiile care decurg din dreptul Uniunii pe care trebuie să le respecte și că dreptul slovac nu prevede o altă autorizație care să permită unei întreprinderi să aibă acces la IUEC în cadrul definit de Decizia 2013/488.
- 65 În continuare, deși instanța de trimitere precizează că reglementarea slovacă aplicabilă nu a fost adoptată în mod specific pentru a transpune această decizie, reiese din jurisprudența Curții că o asemenea constatare nu este de natură să excludă ca un act întemeiat pe această reglementare să constituie o punere în aplicare a dreptului deciziei menționate, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă, în măsura în care acest act dă curs normelor stabilite prin aceeași decizie (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 februarie 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, punctul 28).

- 66 În sfârșit, deși cererea de decizie preliminară nu stabilește că reclamanta din litigiul principal a fost parte la un contract încheiat cu Consiliul sau că a participat la negocierea sau la executarea unui atare contract, această împrejurare nu poate fi suficientă pentru a înlătura aplicarea Deciziei 2013/488. Astfel, articolul 11 din această decizie și anexa V la aceasta implică faptul că o întreprindere poate solicita emiterea unei ASI pentru a fi în măsură să participe, la nevoie, la o cerere de ofertă a Consiliului care ar implica accesul la IUEC.
- 67 Pe de altă parte, instanța de trimitere solicită Curții să se pronunțe cu privire la relevanța care trebuie acordată faptului că dreptul slovac autorizează retragerea certificatului de securitate industrială al unei întreprinderi pentru singurul fapt că atestatul de securitate industrială al acesteia a fost retras. În această privință, este necesar să se constate că stabilirea unei asemenea legături între retragerea unei autorizații de securitate națională, în sensul reglementării slovace, și retragerea unei ASI, în sensul Deciziei 2013/488, constituie o alegere efectuată de Republica Slovacă în exercitarea marjei de apreciere menționate la punctul 60 din prezenta hotărâre și că o astfel de alegere nu este, așadar, de natură să excludă că retragerea unei asemenea ASI constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii.
- 68 Având în vedere tot ceea ce precedă, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 51 alineatul (1) din cartă trebuie interpretat în sensul că:
- controlul de către o instanță națională al legalității unei decizii privind retragerea unui atestat de securitate industrială care permite accesul la informații clasificate de către un stat membru nu are ca obiect un act care constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii, în sensul acestei dispoziții;
 - controlul de către o astfel de instanță al legalității unei decizii privind, drept consecință a retragerii acestui atestat de securitate industrială, retragerea unui certificat de securitate industrială care autorizează accesul la IUEC, în conformitate cu articolul 11 din Decizia 2013/488 și cu anexa V la aceasta, are ca obiect un act care constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii, în sensul acestui articol 51 alineatul (1).

Cu privire la a doua și la a treia întrebare

- 69 Prin intermediul celei de a doua și al celei de a treia întrebări, care trebuie examinate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că, pe de o parte, se opune unei reglementări și unei practici naționale în temeiul cărora o decizie privind retragerea unei ASI, în sensul Deciziei 2013/488, nu indică informațiile clasificate care justifică această retragere, prevăzând totodată că instanța competentă să aprecieze legalitatea acestei retrageri are acces la aceste informații și că avocatul fostului titular al ASI nu poate avea acces la informațiile menționate decât cu acordul autorităților naționale în cauză și cu condiția de a garanta confidențialitatea lor, precum și că, pe de altă parte, în ipoteza în care acest articol s-ar opune unei astfel de reglementări și unei astfel de practici, el abilitază această instanță națională să comunice ea însăși fostului titular al ASI menționate, dacă este cazul prin intermediul avocatului său, anumite informații clasificate atunci când necomunicarea acestor informații către fostul titular sau către avocatul său nu apare ca fiind justificată.
- 70 În primul rând, trebuie să se examineze dacă o situație precum cea în discuție în litigiul principal intră în domeniul de aplicare al articolului 47 din cartă.

- 71 Conform jurisprudenței constante a Curții, recunoașterea, într-o anumită cauză, a dreptului la o cale de atac efectivă prevăzut la articolul 47 din cartă presupune ca persoana care îl invocă să se prevaleze de drepturi sau de libertăți garantate de dreptul Uniunii sau ca această persoană să facă obiectul unei urmăriri penale care să constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă [Hotărârea din 22 februarie 2022, RS (Efectul hotărârilor unei curți constituționale), C-430/21, EU:C:2022:99, punctul 34 și jurisprudența citată].
- 72 În speță, trebuie, desigur, să se constate că Decizia 2013/488 nu stabilește un drept al unui operator economic de a i se acorda o ASI atunci când sunt îndeplinite anumite condiții.
- 73 Cu toate acestea, din cuprinsul punctului 8 din anexa V la această decizie rezultă că accesul la IUEC al unui operator economic în vederea încheierii sau a executării unui contract clasificat al Consiliului este condiționat de deținerea unei ASI.
- 74 În aceste condiții, trebuie amintit mai întâi că, astfel cum reiese din cuprinsul punctului 52 din prezenta hotărâre, din articolul 11 alineatul (5) din Decizia 2013/488 rezultă că contractanții și subcontractanții care participă la contracte sau subcontracte necesitând accesul, în obiectivele lor, la IUEC, fie în cursul executării contractelor respective, fie în etapa precontractuală, trebuie să dețină o ASI la nivelul de clasificare necesar.
- 75 În continuare, punctul 10 din anexa V la această decizie precizează că o ASI este necesară în etapa precontractuală atunci când IUEC trebuie să fie furnizate pe parcursul procesului de licitare.
- 76 În sfârșit, în conformitate cu punctul 11 din anexa V la decizia menționată, autoritatea contractantă nu atribuie un contract clasificat unui ofertant selectat înainte de a fi primit confirmarea eliberării unei ASI corespunzătoare din partea autorității naționale competente a statului membru în care este înregistrat contractantul sau subcontractantul respectiv. Pe de altă parte, punctul 13 din această anexă prevede că retragerea unei ASI constituie un temei suficient pentru încetarea unui contract clasificat.
- 77 Rezultă că retragerea unei ASI, în sensul Deciziei 2013/488, are drept consecință pierderea de către operatorul economic în cauză a autorizației de acces la IUEC în vederea încheierii și a executării unui contract clasificat. Prin urmare, o atare retragere implică în special faptul că el va fi privat de posibilitatea de care dispunea înainte de această retragere de a participa la etapa precontractuală referitoare la un contract clasificat al Consiliului și de a i se atribui de către această instituție un asemenea contract în cazul în care oferta sa este selectată. Pierderea acestei posibilități intervine chiar dacă, așa cum este cazul reclamantei din litigiul principal, acest operator economic nu era, la data retragerii ASI, un contractant sau un subcontractant al Consiliului.
- 78 În consecință, un asemenea operator economic trebuie să poată dispune, în conformitate cu articolul 47 din cartă, de o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești pentru a contesta retragerea ASI a acestuia, în sensul Deciziei 2013/488.
- 79 În al doilea rând, în ceea ce privește garanțiile minime pe care trebuie să le îndeplinească o asemenea cale de atac, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței constante a Curții, caracterul efectiv al controlului jurisdicțional garantat la articolul 47 din cartă impune ca persoana interesată să poată lua cunoștință de motivele pe care se întemeiază decizia luată în privința sa fie chiar din cuprinsul deciziei însăși, fie dintr-o comunicare a acestor motive făcută la cererea sa, fără a se aduce atingere posibilității instanței competente de a dispune ca autoritatea în cauză să

comunica motivele menționate pentru a-i permite să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să sesizeze instanța competentă, precum și pentru a-i permite pe deplin acesteia din urmă să exercite controlul legalității deciziei naționale în cauză (Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 53 și jurisprudența citată).

- 80 Într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care retragerea unei ASI, în sensul Deciziei 2013/488, se întemeiază exclusiv pe retragerea unei alte autorizații de securitate, controlul jurisdicțional al retragerii acestei ASI nu va putea fi efectiv decât în măsura în care fostul titular al ASI menționate poate avea acces la motivele pe care se întemeiază retragerea acestei alte autorizații de securitate, din moment ce numai acest acces îi va permite să înțeleagă natura rațiunilor care au condus, în definitiv, la retragerea aceleiași ASI și, așadar, dacă este cazul, să conteste aceste rațiuni.
- 81 Desigur, considerații imperative având legătură în special cu protecția siguranței statului sau a relațiilor internaționale se pot opune comunicării către fostul titular al unei ASI, în sensul Deciziei 2013/488, a tuturor sau a unei părți a informațiilor pe care se întemeiază retragerea acestei ASI. În asemenea cazuri, instanța națională competentă, căreia nu i se poate opune secretul sau confidențialitatea acestor informații, are totuși sarcina de a pune în aplicare, în cadrul controlului jurisdicțional pe care îl exercită, tehnici care să permită concilierea, pe de o parte, a acestor considerații imperative și, pe de altă parte, a necesității de a garanta justițiabilului în suficientă măsură respectarea drepturilor sale procedurale precum dreptul de a fi ascultat și principiul contradictorialității (a se vedea prin analogie Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 125, precum și jurisprudența citată).
- 82 În acest scop, statele membre sunt obligate să prevadă un control jurisdicțional efectiv atât al existenței și al temeiniciei rațiunilor invocate de autoritatea națională competentă din perspectiva siguranței statului pentru a refuza divulgarea în tot sau în parte a informațiilor pe care se întemeiază retragerea ASI, în sensul Deciziei 2013/488, cât și al legalității acestei retrageri (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 58).
- 83 În cadrul controlului jurisdicțional al legalității retragerii ASI, în sensul Deciziei 2013/488, revine statelor membre sarcina de a prevedea norme care să permită instanței însărcinate cu controlul legalității acestei retrageri să ia cunoștință atât de ansamblul motivelor, cât și de elementele de probă aferente acestora pe baza cărora a fost adoptată respectiva retragere (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 59).
- 84 În ceea ce privește cerințele la care trebuie să răspundă controlul jurisdicțional al existenței și al temeiniciei rațiunilor invocate de autoritatea națională competentă din perspectiva siguranței statului membru în cauză, este important ca o instanță să fie însărcinată să efectueze o examinare independentă a tuturor elementelor de drept și de fapt invocate de autoritatea națională competentă în vederea aprecierii, în conformitate cu normele de procedură naționale, dacă considerații imperative, care țin, de exemplu, de protecția siguranței statului sau a relațiilor internaționale, se opun efectiv comunicării în tot sau în parte a motivelor pe care se întemeiază retragerea în cauză, precum și a elementelor de probă aferente acestora (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctele 60 și 62, precum și Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 126).

- 85 Dacă această instanță concluzionează că siguranța statului nu se opune comunicării, cel puțin în parte, a motivelor sau a elementelor de probă care constituie temeiul retragerii ASI, în sensul Deciziei 2013/488, și care nu au fost comunicate inițial, ea dă autorității naționale competente posibilitatea de a comunica persoanei interesate motivele și elementele de probă care lipsesc. Dacă această autoritate nu autorizează comunicarea lor, instanța menționată va proceda la examinarea legalității acestei retrageri numai pe baza motivelor și elementelor care au fost comunicate (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 63, precum și Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 127).
- 86 În schimb, dacă se dovedește că considerații imperative care au legătură, de exemplu, cu protecția siguranței statului sau a relațiilor internaționale se opun efectiv comunicării către persoana interesată în tot sau în parte a motivelor sau a elementelor de probă care constituie temeiul retragerii ASI, în sensul Deciziei 2013/488, controlul jurisdicțional al legalității acestei retrageri trebuie efectuat în cadrul unei proceduri care să pună în balanță în mod adecvat cerințele ce decurg din aceste considerații imperative și pe cele ale dreptului la protecție jurisdicțională efectivă, în special dreptul la respectarea principiului contradictorialității, limitând în același timp eventualele ingerințe în exercitarea acestui drept la strictul necesar (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 64, precum și Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 128).
- 87 În această privință, pe de o parte, ținând seama de necesitatea de a respecta articolul 47 din cartă, această procedură trebuie să garanteze, în cea mai mare măsură posibilă, respectarea principiului contradictorialității, pentru a permite persoanei interesate să conteste motivele pe care se întemeiază retragerea ASI, în sensul Deciziei 2013/488, precum și să prezinte observații cu privire la elementele de probă aferente acestei retrageri și, prin urmare, să își valorifice în mod util argumentele în apărare. În acest scop, este permis să se recurgă la posibilități precum comunicarea unui rezumat al conținutului informațiilor sau al elementelor de probă în cauză (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 65, precum și Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 129).
- 88 În orice caz, este important să îi fie comunicat persoanei interesate conținutul esențial al motivelor pe care se întemeiază retragerea menționată, protecția necesară, printre altele, a siguranței statului sau a relațiilor internaționale neputând avea ca efect privarea persoanei interesate de dreptul său de a fi ascultată și, prin urmare, anularea caracterului efectiv al dreptului său la o cale de atac împotriva aceleiași retrageri (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 65).
- 89 Eventual, dacă autoritatea națională care a retras ASI, în sensul Deciziei 2013/488, intenționează să se prevaleze, în fața instanței naționale competente, numai de unele dintre motivele pe care se întemeiază retragerea acestei ASI, motive pe care le consideră suficiente pentru a justifica această retragere, acesteia îi este permis să nu comunice decât conținutul esențial al acestor motive (a se vedea prin analogie Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctele 119, 127 și 130). În acest caz, conform jurisprudenței amintite la punctul 85 din prezenta hotărâre, această instanță procedează la examinarea legalității retragerii menționate numai pe baza motivelor al căror conținut esențial a fost comunicat.

- 90 Pe de altă parte, ponderarea dreptului la protecție jurisdicțională efectivă cu necesitatea de a asigura, printre altele, protecția siguranței statului membru sau a relațiilor internaționale pe care se întemeiază concluzia enunțată la punctele 87 și 88 din prezenta hotărâre nu este valabilă în același mod în ceea ce privește elementele de probă care stau la baza motivelor prezentate în fața instanței naționale competente. Astfel, în anumite cazuri, divulgarea acestor elemente de probă poate compromite în mod direct și specific, printre altele, siguranța statului prin aceea că poate, de exemplu, să pună în pericol viața, sănătatea sau libertatea unor persoane sau să dezvăluie metodele de investigare utilizate în mod specific de autoritățile naționale cu atribuții în domeniul siguranței și, astfel, să afecteze serios sau chiar să împiedice îndeplinirea în viitor a sarcinilor acestor autorități (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 66).
- 91 În acest context, revine instanței naționale competente sarcina de a aprecia dacă și în ce măsură lipsa divulgării unor informații sau elemente de probă confidențiale față de persoana vizată și imposibilitatea corelativă a acesteia de a-și prezenta observațiile în privința lor sunt de natură să influențeze forța probantă a acestor elemente de probă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 18 iulie 2013, Comisia și alții/Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10 P, EU:C:2013:518, punctul 129, precum și jurisprudența citată).
- 92 În aceste condiții, revine instanței naționale competente obligația de a se asigura că conținutul esențial al motivelor care constituie temeiul retragerii ASI în sensul Deciziei 2013/488 este comunicat persoanei interesate într-un mod care să țină seama corespunzător de confidențialitatea necesară a elementelor de probă și, dacă este cazul, de a stabili, potrivit dreptului național, care sunt consecințele unei eventuale încălcări a acestei obligații de comunicare (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 iunie 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punctul 68).
- 93 Având în vedere aceste cerințe care decurg din articolul 47 din cartă rezultă, în speță, că puterea instanței naționale competente de a avea acces la toate informațiile clasificate pe care se întemeiază retragerea ASI, în sensul Deciziei 2013/488, menționată de instanța de trimitere, constituie o condiție necesară, însă insuficientă pentru a garanta o cale de atac efectivă într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal.
- 94 Astfel, respectarea dreptului la apărare presupune nu numai ca instanța competentă să dispună de toate elementele pertinente pentru a-și lua decizia, ci și ca persoana în cauză, dacă este cazul prin intermediul unui consilier, să își poată valorifica interesele prin exprimarea punctului său de vedere cu privire la aceste elemente (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 septembrie 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság și alții, C-159/21, EU:C:2022:708, punctul 58).
- 95 Pe de altă parte, posibilitatea pe care o are avocatul fostului titular al ASI de a avea acces, cu acordul autorităților naționale în cauză, la informațiile clasificate pe care se întemeiază retragerea ASI, în sensul Deciziei 2013/488, nu poate fi suficientă pentru a garanta respectarea articolului 47 din cartă într-o situație în care aceste autorități pot refuza un astfel de acces fără ca instanța națională competentă să poată deduce consecințele caracterului eventual nejustificat al unui asemenea refuz în scopul controlului legalității acestei retrageri și în care avocatul respectiv trebuie să garanteze confidențialitatea acestor informații, ceea ce implică faptul că el nu poate divulga conținutul lor clientului său.

- 96 De altfel, indicațiile care figurează în cererea de decizie preliminară nu permit să se stabilească dacă instanța națională competentă dispune, în temeiul reglementării slovace, de puterea de a verifica dacă motivele invocate de autoritățile naționale se opun efectiv comunicării în tot sau în parte a informațiilor clasificate pe care se întemeiază retragerea ASI, în sensul Deciziei 2013/488, și de a deduce, dacă este cazul, consecințele unui refuz de comunicare a unei părți din aceste informații care nu ar fi justificat în mod corespunzător.
- 97 De asemenea, deși din cererea de decizie preliminară reiese că reclamanta din litigiul principal sau avocatul său au putut avea acces la informații neclasificate și la unele dintre informațiile clasificate pe care se întemeiază retragerea ASI, în sensul Deciziei 2013/488, instanța de trimitere nu a precizat dacă informațiile astfel comunicate permiteau reclamantei din litigiul principal să dispună de conținutul esențial al motivelor acestei retrageri sau, cel puțin, de conținutul esențial al motivului sau al motivelor de care autoritatea națională competentă înțelegea să se prevaleze.
- 98 Prin urmare, va reveni instanței de trimitere sarcina de a aprecia în ce măsură reglementarea și practica națională în discuție în litigiul principal garantează respectarea cerințelor care decurg din articolul 47 din cartă, astfel cum rezultă acestea din cuprinsul punctelor 79-92 din prezenta hotărâre.
- 99 În al treilea rând, în ceea ce privește consecințele unei eventuale constatări a incompatibilității acestei reglementări și a acestei practici cu articolul 47 din cartă, statelor membre le este permis să rezerve autorității naționale competente puterea de a comunica sau nu motive sau elemente de probă clasificate, în măsura în care instanța națională sesizată cu o acțiune împotriva retragerii unei ASI, în sensul Deciziei 2013/488, are puterea de a deduce consecințele din decizia adoptată în final în această privință de această autoritate [a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 aprilie 2024, NW și PQ (Informații clasificate), C-420/22 și C-528/22, EU:C:2024:344, punctul 113].
- 100 Astfel, o atare soluție este de natură, atunci când autoritatea națională competentă împiedică în mod nejustificat comunicarea în tot sau în parte a elementelor pe care se întemeiază o asemenea retragere, să asigure respectarea deplină a articolului 47 din cartă în măsura în care garantează că încălcarea de către această autoritate a obligațiilor procedurale care îi revin nu va determina ca decizia jurisdicțională să se întemeieze pe fapte și pe documente de care solicitantul nu a putut lua cunoștință și cu privire la care nu a fost, așadar, în măsură să își exprime poziția [a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 aprilie 2024, NW și PQ (Informații clasificate), C-420/22 și C-528/22, EU:C:2024:344, punctul 114].
- 101 Prin urmare, nu se poate considera că este indispensabil, pentru a asigura o protecție jurisdicțională efectivă cu ocazia aprecierii legalității retragerii unei ASI, în sensul Deciziei 2013/488, ca instanța națională sesizată cu acțiunea formulată împotriva acestei retrageri să dispună de puterea de a comunica ea însăși anumite informații clasificate atunci când necomunicarea acestor informații fostului titular al acestei ASI, dacă este cazul prin intermediul avocatului său, nu apare ca fiind justificată [a se vedea prin analogie Hotărârea din 25 aprilie 2024, NW și PQ (Informații clasificate), C-420/22 și C-528/22, EU:C:2024:344, punctul 115].

102 Având în vedere tot ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la a doua și la a treia întrebare că articolul 47 din cartă trebuie interpretat în sensul că:

- pe de o parte, nu se opune unei reglementări și unei practici naționale în temeiul cărora o decizie privind retragerea unei ASI, în sensul Deciziei 2013/488, nu indică informațiile clasificate care justifică această retragere, din cauza unor considerații imperative care țin, de exemplu, de protecția siguranței statului sau a relațiilor internaționale, prevăzând totodată că instanța competentă să aprecieze legalitatea retragerii menționate are acces la aceste informații și că avocatul fostului titular al acestei ASI nu poate avea acces la informațiile menționate decât cu acordul autorităților naționale în cauză și cu condiția garantării confidențialității lor, în măsura în care această instanță se asigură că nedivulgarea de informații este limitată la strictul necesar și că este comunicat fostului titular al ASI menționate, în orice caz, conținutul esențial al motivelor aceleiași retrageri într-o manieră care să țină seama în mod corespunzător de confidențialitatea necesară a elementelor de probă;
- pe de altă parte, în ipoteza în care articolul 47 din cartă s-ar opune unei asemenea reglementări și unei asemenea practici, acesta nu impune ca instanța națională competentă să comunice ea însăși fostului titular al ASI, dacă este cazul prin intermediul avocatului său, anumite informații clasificate atunci când necomunicarea acestor informații către acest fost titular sau către avocatul său nu apare ca fiind justificată. Revine autorității naționale competente sarcina să o facă, dacă este cazul. Dacă aceasta nu autorizează comunicarea menționată, această instanță procedează la examinarea legalității retragerii respectivei ASI numai pe baza motivelor și a elementelor de probă care au fost comunicate.

Cu privire la a patra întrebare

103 Având în vedere răspunsul dat la a doua și la a treia întrebare, nu este necesar să se răspundă la a patra întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

104 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

1) Articolul 51 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

trebuie interpretat în sensul că:

- **controlul de către o instanță națională al legalității unei decizii privind retragerea unui atestat de securitate industrială care permite accesul la informații clasificate de către un stat membru nu are ca obiect un act care constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii, în sensul acestei dispoziții;**
- **controlul de către o astfel de instanță al legalității unei decizii privind, drept consecință a retragerii acestui atestat de securitate industrială, retragerea unui**

certificat de securitate industrială care autorizează accesul la informații UE clasificate, în conformitate cu articolul 11 din Decizia 2013/488/UE a Consiliului din 23 septembrie 2013 privind normele de securitate pentru protecția informațiilor UE clasificate și cu anexa V la aceasta, are ca obiect un act care constituie o punere în aplicare a dreptului Uniunii, în sensul acestui articol 51 alineatul (1).

2) Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale

trebuie interpretat în sensul că:

- pe de o parte, nu se opune unei reglementări și unei practici naționale în temeiul căroră o decizie privind retragerea unei autorizări de securitate industrială, în sensul Deciziei 2013/488, nu indică informațiile clasificate care justifică această retragere, din cauza unor considerații imperative care țin, de exemplu, de protecția siguranței statului sau a relațiilor internaționale, prevăzând totodată că instanța competentă să aprecieze legalitatea retragerii menționate are acces la aceste informații și că avocatul fostului titular al acestei autorizări de securitate industrială nu poate avea acces la informațiile menționate decât cu acordul autorităților naționale în cauză și cu condiția garantării confidențialității lor, în măsura în care această instanță se asigură că nedivulgarea de informații este limitată la strictul necesar și că este comunicat fostului titular al autorizării de securitate industrială menționate, în orice caz, conținutul esențial al motivelor aceleiași retrageri într-o manieră care să țină seama în mod corespunzător de confidențialitatea necesară a elementelor de probă;
- pe de altă parte, în ipoteza în care articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale s-ar opune unei asemenea reglementări și unei asemenea practici, acesta nu impune ca instanța națională competentă să comunice ea însăși fostului titular al autorizării de securitate industrială, dacă este cazul prin intermediul avocatului său, anumite informații clasificate atunci când necomunicarea acestor informații către acest fost titular sau către avocatul său nu apare ca fiind justificată. Revine autorității naționale competente sarcina să o facă, dacă este cazul. Dacă aceasta nu autorizează comunicarea menționată, această instanță procedează la examinarea legalității retragerii respectivei autorizări de securitate industrială numai pe baza motivelor și a elementelor de probă care au fost comunicate.

Semnături